

PRESENTACIÓ DE LA CONFERÈNCIA DE SALVADOR GINER A TRIBUNA BARCELONA AMB MOTIU DEL CENTENARI DE L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

Dilluns, 18 de juny de 2007

[Salutacions i felicitació a l'IEC pel seu centenari]

L'Institut d'Estudis Catalans va néixer (com quasi tot) l'any 1907.

Deu ser el mateix any del pressupost de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona de Bastardes i no sé si de la Junta de l'Ampliación de Estudios de Madrid.

És també l'any de l'*Enllà* de Joan Maragall, anterior a la *Nacionalitat Catalana* de Prat de la Riba. (Les dues famílies, més endavant, van entreparentar-se, però el modernisme de Maragall i el noucentisme de Prat divergien i marcaven les dues ànimes de Catalunya, la rauxa i el seny, la passió i la bona lletra, el poema i el diccionari.)

Dit això: l'arribada de Salvador Giner a l'Institut va ser per a mi una excel·lent notícia. Una persona de formació europea, excel·lent coneixedor de la literatura anglesa i americana, Salvador Giner va ser, amb Llorenç Gomis i altres, un dels primers puntals de "Catalunya Segle XXI", una associació nascuda a les acaballes del segle XX, i trampolí de les primeres victòries de les esquerres a la Generalitat de Catalunya d'ençà de les dels anys 30 del segle passat.

I per tant, trampolí de la reforma de l'Estatut –avui pendent de sentència-. No crec que el toquin massa, però l'Estatut és el marc, no és encara la tela pintada. La tela l'ha de pintar el poble de Catalunya ara. L'Estatut no és tampoc la garantia d'una presència forta a Europa, que és la pàtria gran. (Bona notícia avui l'acord Espanya-França sobre la Constitució europea. El Consell europeu de dijous serà decisiu.

(Jo penso ajudar a la creació de l'Europa política en la mesura de les meves possibilitats.)

[UNS MOTS SOBRE EL TEMA DE LA CONFERÈNCIA]

L'Institut d'Estudis Catalans neix amb una visió i concepció ja modernes de la cultura: des de l'humanisme i l'ambició dels seus fundadors i dels seu temps, concep les arts, les ciències, la filologia— i l'expressió de totes elles en llengua catalana—com a corrents indestriables.

El dia de la fundació de l'Institut, Eugeni d'Ors—que en aquell moment només tenia 26 anys—va escriure una glosa a *La Veu de Catalunya* defensant aquest humanisme, justament l'afany de cultura que acusava en Calvet (Gaziel). Deia que no s'assoliria l'humanisme a Catalunya—el Clàssic, per usar el seu terme—sense haver-hi incorporat:

(i cito:)

... molta filologia llatina i grega, molta història, molta arqueologia (les ruïnes d'Empúries, p.ex.), molta filosofia, molta fisiologia i tot, i, per a dir-ho en quatre paraules, clarament, UNA INTENSA FEBRE D'ESPERIT CIENTÍFIC.

!Això si que és una societat del coneixement! I com tots sabeu, de seguida van maldar per reinventar el romànic (cal rellegir la meravellosa biografia de Pijoan per Pla en que descriu els viatges al Pirineu per recuperar els frescos de les esglésies romàniques),

per normalitzar el català,

per crear l'Institut de la Meteorologia...

en una paraula, per inventar les institucions catalanes que avui perduren.

Per a sort nostra, podem constatar que és aquest mateix esperit, científic i cultural en tot el seu abast, que anima avui l'Institut d'Estudis Catalans presidit pel Dr. Salvador Giner.

Giner té una determinada concepció de l'Institut, i ara el cito: "com a lloc d'encontre de les nostres institucions universitàries i de recerca, com a veritable àgora de la comunitat científica catalana ..., i com a plataforma transversal per al coneixement cívic de la ciència i la cultura."

No conec ningú més preparat i més dotat que el professor Giner —per la seva formació i pel seu tarannà—per dur a terme aquests objectius. Doctor en sociologia per la University of Chicago i també per l'Autònoma de Barcelona, ha fet estudis a Colònia, ha estat

professor a Yale, a King's College, a Roma, a l'Autònoma de Mèxic, ha estat Catedràtic i Cap del Departament de Brunel West, London, i no cal dir Catedràtic i Cap del Departament de Sociologia de la Universitat de Barcelona. Ha estat i és membre de més comitès científics espanyols i europeus del que podem d'esmentar aquí. La seva amplíssima bibliografia abasta des de *La teoria sociològica clàssica* y *La cultura de la democràcia* fins a *El destino de la libertad: Una reflexió frente al milenio* i inclou obres cabdals de sociologia de Catalunya com *The Social Structure of Catalonia*, i com a director i co-autor: *La cultura catalana*, *La societat catalana*, i *l'Enquesta de la Regió de Barcelona 2000*, títols que no representen més que una mínima part de la seva producció d'estudis.

Salvador Giner personifica l'esperit científic que caracteritza l'Institut. Combina sàviament el seny i la ironia necessaris per liderar una institució centenària amb l'entusiasme i l'energia que la caracteritzaven fa cent anys. I ho fa tot amb aquell punt de flema que li han deixat els anys a l'acadèmia britànica. Independent de criteri, lliure de tot dogmatisme, universalista i catalanista, Salvador Giner és la viva continuació de la nissaga de Prat, Pijoan, Puig i tots els que ja hem esmentat avui.

Té la paraula.